

'Ik moest de hele tijd in een soort krampachtige balletstand staan'

sloeg zozeer aan dat ze zich aanmeldde bij de Wackers Academie, die zich toelegt op figuratief schilderen. Als snel gaf ze haar baan op om zich fulltime aan de kunst te kunnen wijden. In 2004 volgde ze een masterclass renaissancestisch schilderen aan de Angel Art Academy in Florence. Met een mengeling van bewondering en jaloezie wijst ze op de BP Portrait Awards in Groot-Brittannië, een competitie in portretschilderen georganiseerd door de National Portrait Gallery, die honderdduizenden portretten in beheer heeft: 'Waarom heeft Nederland niet zoiets?'

Als laatste de snorharen van de kat

De poseersessie van Ebbetien Boor in het atelier van Van Keulen zit er weer op. Vandaag heeft ze vooral gewerkt aan de invulling van haar ogen, die op de vele foto's die ze van haar model heeft gemaakt niet goed zichtbaar zijn. Het portret is nog lang niet af. 'Ik werk in laagjes. En ik wil alle details goed hebben. Het gezicht is het moeilijkst. Pas op het allerlaatst, als toefje op de taart, doe ik bijvoorbeeld de gespen op de schoenen, en de snorharen van de kat.'

Van Keulen, telg uit een geslacht van musici en kunstenaars, heeft zich na een tijdlang abstract te hebben geschilderd helemaal toegelegd op het portret. Niet alleen omdat ze daarmee haar brood bleek te kunnen verdienen, maar ook omdat daar haar hart ligt. Haar portret van de schrijfster Anna Enquist, dat ze als een van haar beste beschouwt, hangt in het Letterkundig Museum in Den Haag.

De kunstenares vergelijkt het portretschilderproces graag met verliefdheid. 'Ik probeer het mooiste uit een mens halen, alle details te laten zien. Je kunt je nog zo goed voorbereiden, maar uiteindelijk wordt het schilderij toch anders dan je verwacht. En je moet steeds blijven bijstellen. Pas na lang ploeteren, komt alles — als het goed is — samen in het schilderij. Ineens schiet 't erin. Dat is een magisch moment.'

Websites

<http://jeannettelaros.exto.nl/>
<http://www.liesbethvankeulen.nl/>
<http://www.samdrukker.com>

Irene van den Blink-Bekius (41),
huismoeder (voorheen trader op
Treasury desk ABN Amro),
door Jeannette Laros

'De jurk die ik hier aanheb, is gemaakt door mijn moeder van een stuk zijde dat mijn vader eens uit China meebracht. Het is het enige dat mijn moeder ooit heeft genaaid.'

Een halfjaar voordat Jeannette aan dit schilderij begon, beviel ik van mijn derde kind, Floyd. Bij de tweede poseersessie had ik de baby meegenomen, en hem tussendoor borstvoeding gegeven. Daardoor zat er zo'n moederlaag over mijn gezicht: ronder, pafferiger, en met een heel andere uitdrukking, alsof je in een waakstand staat.

Jeannette heeft ook een schilderij van me gemaakt toen ik zwanger was. Dat hangt bij ons in de huiskamer. Het voelt wat ijdel om een schilderij van jezelf te hebben maar mijn man zei: "Er zal geen schilderij van jou als zwangere zijn dat ik niet in mijn bezit heb."

Maar op dit schilderij, dat Jeannette aan iemand anders heeft verkocht, zie ik er meer uit als een societyfiguur. Dat was ook de bedoeling, een beetje in de stijl van Sargent, een fantastische schilder die ik dankzij Jeannette heb ontdekt.

Tijdens het poseren moest ik de hele tijd in een soort krampachtige balletstand staan. "Doet 't pijn?", vroeg Jeannette dan. "Mooi, dan sta je goed."

